Lietas Nr. 130054913
Lietas arhīva Nr. 104AA-0558-14/21

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2014.gada 3.jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesnese S.Gļazere

tiesneši L.Šteinerte un G.Stūris

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, sakarā ar /pers. B/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedumu.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvās lietas materiāliem, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija

k o n s t a t ē j a,

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors I.Maisaks 2013.gada 1.martā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PA934531 par to, ka 2013.gada 1.martā plkst.20:25 /pers. C/ vadīja automašīnu BMW X6 ar valsts numurunr.1pa Daugavgrīvas ielu no Krēslas ielas puses virzienā uz Bezdelīgas ielu ar alkohola koncentrāciju asinīs 0,78 promiles. Ekspertīze veikta Valsts SIA Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centrā Rīgā, Aptiekas iela 7/9, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2.punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.^{15}panta otrajā daļā.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora K.Nazarova 2013.gada 5.marta Lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā 050/PA934531 konstatēts, ka /pers. B/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts LAPK 149^{15}.panta otrajā daļā un viņam uzlikts naudas sods Ls 340 apmērā un atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem, kā arī 30 dienu laikā no

lēmuma spēkā stāšanās brīža labprātīgi apmaksāt Ls 37 par alkohola ietekmes pārbaudes veikšanu.

/pers. B/ par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora K.Nazarova 2013.gada 5.marta lēmumu Nr.050/PA934531 iesniedza sūdzību Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldei.

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 3.maija Lēmumu Nr.1225 (turpmāk- Lēmums) atcelts lēmums Nr.050/PD 884184 par piemēroto naudas sodu Ls10 apmērā; atcelts lēmums Nr.050/PA934531 par piemēroto naudas sodu Ls340 apmērā un visu kategoriju transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz 12 mēnešiem; saskaņā ar Latvijas APK 35.panta otro daļu, noteikts galīgais administratīvais sods Latvijas APK 149^{15}.panta otrās daļas sankcijas ietveros - naudas sods Ls 340 apmērā, atņemot visu kategoriju transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 12 mēnešiem.

Nepiekrītot Lēmumam, /pers. B/ to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedumu noraidīta /pers. B/ sūdzība par Lēmumu un tas atstāts negrozīts.

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Latvijas APK $289.^{6}$panta septītā daļā norādīto, ka izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, tiesai cita starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Latvijas APK 243., $243.^{1}$., 244.panta nosacījumiem, norādījusi, ka Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2.punktā teikts, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 0,5 promiles - transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem mehānisko transportlīdzekļu vadīšanas stāžs ir lielāks par diviem gadiem, kā arī mopēdu un velosipēdu vadītājiem.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka Latvijas APK $149.^{15}$panta otrajā daļā paredzēta atbildība, par transportlīdzekļa vadīšanu vai mācīšanu vadīt transportlīdzekli, ja izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 0,5 promiles, bet nepārsniedz 1,0 promili, par ko uzliek naudas sodu velosipēda un mopēda vadītājam 30 latu apmērā, bet cita transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu no 300 līdz 450 latiem un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz vienu gadu (redakcijā, kas bija spēkā no 2013.gada 1.aprīļa līdz 2013.gada 28.maijam).

Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Latvijas APK $289.^{13}$panta trešo daļu, pilnībā pievienojusies Latvijas Republikas Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka 2013.gada 3.maija Lēmuma Nr.1225 motivācijai, atzīstot, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks pilnīgi un vispusīgi izvērtējis visus lietā esošus pierādījumus, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši Latvijas APK prasībām.

Norādīja, ka lietā nav strīda par to, ka sūdzības iesniedzējs 2013.gada 1.martā plkst.20:25 vadījis transportlīdzekli BMW X6, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/, Rīgā, pa Daugavgrīvas ielu no Krēslas ielas puses Bezdelīgas ielas virzienā. Kā redzams no lietas materiāliem, pirmreizējās pārbaudes izelpotā gaisā rezultāti uzrādīja 0,82 promiles alkohola, bet otrā pārbaudē konstatētas 0,69 promiles. Alkometra kontroles mērījumu izdrukas čekus /pers. B/ ir parakstījis, taču transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolu Nr.NB 312111 /pers. B/ neparakstīja, līdz ar to secināms, ka nav piekritis pārbaudes rezultātiem.

No /pers. B/ paskaidrojumiem pirmās instances tiesas sēdē, kā arī no 2013.gada 1.marta Medicīniskās pārbaudes protokola Nr.1331 izriet, ka /pers. B/ 2013.gada 1.martā ir lietojis alkoholu ap plkst.20:00, t.i. izdzēris 200 ml vīna. No kā pirmās instances tiesa secināja, ka /pers. B/ lietojis alkoholu nepilnu

pusstundu pirms viņš tika apturēts, vadot transportlīdzekli.

No 2013.gada 1.marta Medicīniskās pārbaudes protokola Nr.1331 izriet, ka /pers. B/ ir veikta pārbaude bioloģiskā vidē (asinīs) un konstatētas 0,78 promiles alkohola. Minēto medicīnas pārbaudes protokolu /pers. B/ ir parakstījis, kas apliecina faktu, ka pārbaude veikta tieši viņam.

/pers. B/ norādījis faktu, ka lūdzis atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes rezultātus, ko pieteicis lūguma veidā galvenajam inspektoram K.Nazarovam 2013.gada 5.martā.

Pirmās instances tiesa konstatēja, ka lietā nav nekādu objektīvu pierādījumu par to, ka sūdzības iesniedzējs būtu izteicis lūgumu, vai iesniedzis rakstveidā lūgumu atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes rezultātus. Šāds rakstveida lūgums pirmo reizi iesniegts tikai ar 2013.gada 23.maija sūdzību par Lēmumu, pievienojot to sūdzībai pielikumā. Kā izriet no administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, šāds rakstveida lūgums netika pievienots arī 2013.gada 15.marta sūdzībai par 2013.gada 5.marta galvenā inspektora K.Nazarova lēmumu.

Pirmās instances tiesa nekonstatēja, ka administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas gaitā būtu pārkāpta 2005.gada 11.janvāra MK noteikumu Nr.15 „Kārtība kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpojama gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" kārtība.

Pirmās instances tiesa norādīja, ka no administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem redzams, ka /pers. B/ asins paraugu noņēma sertificēts biomedicīnas laborants /pers. H/, savukārt ekspertīzi veica Latvijas Ārstu biedrības sertificēta narkoloģe /pers. J/.

Pirmās instances tiesa atzina, ka atbilstoši Latvijas APK 243.pantam un 243.pantam, medicīniskās pārbaudes protokols Nr.1331 ir atzīstams par tiesisku un vērā ņemamu pierādīšanas līdzekli minētā administratīvā pārkāpuma lietā, kurā ir nostiprināts, ka /pers. B/ bioloģiskā vidē (asinīs) tika konstatētas 0,78 promiles alkohola koncentrācijas (lietas 25-31.lapa).

Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. B/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu.

Sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa nepamatoti konstatējusi, ka lietā nav objektīvu pierādījumu, ka /pers. B/ izteicis lūgumu atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes rezultātus.

/pers. B/ norāda, ka lūgumu par medicīniskās pārbaudes rezultātu atkārtotu pārbaudi pieteicis 2013.gada 5.martā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes inspektoram K.Nazarovam, kurš rakstveidā sagatavoto lūgumu atdevis atpakaļ /pers. B/, norādot, ka tam nav nozīmes lietas izskatīšanā. Nepiekrīt iestādes lēmumā norādītajam, ka lietas izskatīšanas laikā tika uzklausīti viņa mutiskie paskaidrojumi, kuros minētie argumenti tika ņemti vērā, taču netika uzskatīti par pietiekami pamatotiem. Norāda, ka lietas izskatīšanas gaita iestādē netika protokolēta, un viņa pieteikto lūgumu pierāda tikai viņa un inspektora K.Nazarova liecības.

Uzskata, ka izskatot lietu ir pieļauti procesuāli pārkāpumi, kas varēja novest pie nepareiza lietas rezultāta.

/pers. B/ sūdzībā atsaucoties uz Latvijas APK 286.panta nosacījumiem, norāda, ka augstākai iestādei bija jāpārliecinās vai viņš ir pieteicis inspektoram K.Nazarovam lūgumu. Augstāka iestāde ir pārbaudījusi vai /pers. B/ ir šādu lūgumu pieteicis ārstniecības iestādei, kaut gan to neparedz neviens normatīvais akts. Norāda, ka uz viņa rakstveidā sastādītā lūguma ir inspektora K.Nazarova pirkstu nospiedumi.

Sūdzības iesniedzējas atsaucās uz Latvijas APK 243.[1]panta nosacījumiem un Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 22.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-52 8.punktā un 2007.gada 15.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-48 14.punktā paustajām atziņām.

/pers. B/ sūdzībā norāda, ka lietā nav neviena pierādījuma, kas liktu apšaubīt to, ka viņš ir pieteicis

lūgumu atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes rezultātus.

Sūdzības iesniedzējs nepiekrīt pirmās instances tiesas atzinumam, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs uz pilnībā pietiekams.

Uzskata, ka pirmās instances tiesa nepamatoti piekritusi, ka, pat ja persona lūdz atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes laikā veiktos analīžu rezultātus, saskaņā ar Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumu Nr.15 26. un 30.punktu, policijai lūgums nav jāizlemj pirms lietas izskatīšanas pabeigšanas.

/pers. B/ sūdzībā atsaucoties uz Latvijas APK 260. un 268.pantu, norāda, ka viņam tika liegta iespēja piedalīties lietas izskatīšanā, jo netika pārbaudīti viņa pieteiktie lūgumi.

Uzskata ka policijai, kā procesa virzītājam, bija jālūdz atkārtoti pārbaudīt medicīniskās pārbaudes rezultātus. Ņemot vērā minēto uzskata, ka pirmās instances tiesa nepamatoti atzinusi, ka Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks pilnīgi un vispusīgi izvērtējis visus lietā esošos pierādījumus, un izskatījis lietu atbilstoši Latvijas APK normām.

/pers. B/ norāda, ka pirmās instances tiesa nepamatoti nav atzinusi, ka šāda lūguma izteikšanas gadījumā, par pierādījumu, kas apliecina alkohola koncentrāciju asinīs, var būt pieļaujams tikai uz atkārtotas pārbaudes rezultātiem balstīts galīgais ārstniecības iestādes atzinums.

Norāda, ka personai ir tiesības nepiekrist medicīniskās pārbaudes laikā veiktajiem analīžu rezultātiem, tādējādi tie vairs nav pieļaujami kā pierādījumi, un policijas pienākums ir iegūt jaunus pierādījumus.

Sūdzības iesniedzējs atsaucas uz LR Satversmē nostiprināto nevainīguma prezumpciju un to, ka saskaņā ar 2005.gada 11.janvāra MK noteikumu Nr.15 „Kārtība kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpojama gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" 30.punktu viņam bija tiesības lūgt veikt atkārtotu pārbaudi.

/pers. B/ uzskata, ka tiesa nepamatoti piekritusi viedoklim, ka lietas izskatīšanu nevar atlikt, ja persona izteiksi lūgumu par atkārtotas pārbaudes veikšanu, nepareizi interpretējusi Latvijas APK 270.panta ceturtās daļas normas, un atsaucās uz Latvijas APK 237.panta nosacījumiem.

Nepiekrīt tiesas viedoklim, ka slimnīcas galvenā ārsta iekšējais rīkojums ir dokuments, kas regulē administratīvo pārkāpumu lietvedību un groza Latvijas APK 243.panta otrajā daļā noteikto.

Norāda, ka tiesa nav ņēmusi vērā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 15.maija spriedumā lietā Nr.SKA-181/2008 6.5 punktā paustās atziņas.

Izvērtējot apelācijas sūdzībā norādītos argumentus un ievērojot Latvijas APK 289.^{20}panta pirmās daļas nosacījumus, tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā.

Krimināllietu tiesu kolēģija izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, atzīst, ka /pers. B/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedums atstājams negrozīts.

Saskaņa ar Latvijas APK 289.^{21}panta un 289.^{22}panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā ,,a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesu kolēģija secina, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti par faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, to juridiskais pamatojums, kopumā ir jau izvērtēti Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 3.maija lēmumā Nr.1225 un Rīgas

pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedumā un tiesu kolēģija atzīst, ka nolēmumos norādītais pamatojums ir pareizs un pietiekams, tam pievienojas, līdz ar to atbilstoši LAPK 289.[13]panta trešajai daļai izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesu kolēģija piekrīt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedumā secinātajam, ka sūdzības iesniedzējs 2013.gada 1.martā plkst.20:25 Rīgā vadīja automašīnu BMW X6, ar valsts numuru HG8145, pa Daugavgrīvas ielu no Krēslas ielas puses virzienā uz Bezdelīgas ielu ar alkohola koncentrāciju asinīs 0,78 promiles, un ir saucams pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.[15] panta otro daļu.

Tiesu kolēģija piekrīt ka nav pamata apšaubīt veiktās medicīnas pārbaudes likumību.

Tiesu kolēģija norāda, ka atbilstoši LAPK 243.panta ceturtajai daļai, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesu kolēģija secina, ka Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas spriedums, tāpat kā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Lēmums satur izvērstu un detalizētu motivāciju, kurā ir analizēti ar pārkāpuma izdarīšanu saistītie lietas apstākļi un norādīts uz /pers. B/ izdarītā administratīvā pārkāpuma būtību. Vainas konstatēšanai ir izmantoti ticami, attiecināmi un pieļaujami pierādījumi.

Tiesu kolēģija norāda, ka /pers. B/ apelācijas sūdzībā nav norādījis nevienu jaunu apstākli, kas būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai, savukārt apelācijas sūdzībā norādītā tiesu prakse nevar būt par pamatu lēmuma atcelšanai, jo attiecīgajās lietās faktiskie apstākļi ir atšķirīgi no izskatāmās lietas apstākļiem.

Attiecībā par /pers. B/ sūdzībā norādīto, ka ne iestādē, ne pirmās instances tiesā nav ņemts vērā viņa iesniegums ar lūgumu veikt atkārtotu laboratorisku izmeklēšanu administratīvā pārkāpuma lietā noņemtajam asins paraugam un atlikt lēmuma pieņemšanu, tiesu kolēģija norāda, ka lietas materiālos nav ziņu, ka šāds iesniegums būtu bijis iesniegts VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, un pievienojās pirmās instances tiesas viedoklim, ka lietā nav nekādu objektīvu pierādījumu par to, ka sūdzības iesniedzējs būtu izteicis šādu lūgumu.

Pārējos sūdzības iesniedzēja argumentus tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesu kolēģijas nolēmumu, kā arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas. Kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

/pers. B/ sods ir piemērots tiesiski un pamatoti. Ievērojot iepriekš izklāstīto, tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums ir likumīgs un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Pamatojoties uz LAPK 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, 289.[21]pantu, 289.[22]pantu, Krimināllietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014.gada 24.februāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese S.Gļazere

Tiesnese L.Šteinerte

Tiesnesis G.Stūris